Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

12. juni 2012 *

»Social sikring af vandrende arbejdstagere — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a) — artikel 45 TEUF og 48 TEUF — midlertidigt arbejde i en anden medlemsstat end den, på hvis område beskæftigelsen normalt udøves — familieydelser — lovgivning, der skal anvendes — mulighed for, at den medlemsstat, hvor det midlertidige arbejde udføres, men som ikke er den kompetente stat, kan tildele børneydelser — anvendelse af en national antikumulationsregel, hvorefter denne ydelse ikke kan tildeles, såfremt en sammenlignelig ydelse oppebæres i en anden medlemsstat«

I de forenede sager C-611/10 og C-612/10,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland), ved afgørelser af 21. oktober 2010, indgået til Domstolen den 23. december 2010, i sagerne:

Waldemar Hudzinski

mod

Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (sag C-611/10),

og

Jaroslaw Wawrzyniak

mod

Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (sag C-612/10),

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, J. Malenovský, M. Safjan og A. Prechal (refererende dommer) samt dommerne G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J.-J. Kasel og D. Šváby,

generaladvokat: J. Mazák

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. december 2011,

* Processprog: tysk.

efter at der er afgivet indlæg af:

— Waldemar Hudzinski og Jaroslaw Wawrzyniak ved Rechtsanwalt N. Lamprecht

— den tyske regering ved T. Henze og K. Petersen, som befuldmægtigede

— den ungarske regering ved M. Fehér, K. Szíjjártó og K. Veres, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved V. Kreuschitz og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. februar 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005 (EUT L 117, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«), og af EUF-traktatens regler om arbejdskraftens frie bevægelighed samt princippet om forbud mod forskelsbehandling.

2 Anmodningerne er indgivet i forbindelse med tvister mellem henholdsvis Waldemar Hudzinski og Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (lokalt kontor for beskæftigelse i Wesel – afdeling for familieydelser) og Jaroslaw Wawrzyniak og Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (lokalt kontor for beskæftigelse i Mönchengladbach – afdeling for familieydelser) vedrørende afslag på at tildele børneydelser i Tyskland.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Første og femte betragtning til forordning nr. 1408/71 har følgende ordlyd:

»Reglerne om koordinering af de enkelte medlemsstaters lovgivning om social sikring indgår som led i den frie bevægelighed for personer og skal således bidrage til en forbedring af arbejdstagernes levestandard og beskæftigelsesvilkår.

[...]

Koordineringsreglerne skal sikre, at der inden for Fællesskabet gives samtlige statsborgere i medlemsstaterne, samt deres ydelsesberettigede pårørende, ligebehandling efter de enkelte medlemsstaters lovgivning.«

4 I samme forordnings ottende til tiende betragtning anføres:

»Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som flytter inden for Fællesskabet, bør være omfattet af den sociale sikringsordning i en enkelt medlemsstat således, at samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger og de vanskeligheder, som kan opstå som følge heraf, undgås.

De tilfælde, hvor en person som en undtagelse fra den almindelige regel samtidig er omfattet af lovgivningen i to medlemsstater, bør i videst muligt omfang begrænses i antal og rækkevidde.

For i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er beskæftiget på en medlemsstats område, er det hensigtsmæssigt som hovedregel at fastsætte, at den lovgivning, der skal finde anvendelse, er lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende udøver sin lønnede beskæftigelse eller selvstændige virksomhed.«

5 Artikel 13 i forordning nr. 1408/71, som har overskriften »Almindelige regler«, bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 14c og 14f er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

Med forbehold af artikel 14-17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

[…]«

6 Forordningens artikel 14 med overskriften »Særlige regler, der finder anvendelse på personer, bortset fra søfolk, som har lønnet beskæftigelse« bestemmer:

»1) a) en person, der på en medlemsstats område har lønnet beskæftigelse for en virksomhed, hvortil han normalt er knyttet, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstats område for dér at udføre et arbejde for denne virksomheds regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år, og at han ikke udsendes for at afløse en anden person, hvis udstationeringsperiode er udløbet

[...]«

7 Artikel 14a i forordning nr. 1408/71 med overskriften »Særlige regler, der finder anvendelse på personer, bortset fra søfolk, som har selvstændig beskæftigelse« bestemmer:

»Reglen i artikel 13, stk. 2, litra b), finder anvendelse under iagttagelse af følgende undtagelser og særregler:

1) a) En person, der normalt har selvstændig beskæftigelse på en medlemsstats område, og som udfører et arbejde på en anden medlemsstats område, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år.

[...]«

8 Artikel 73, som hører under afsnit III, kapitel 7, i forordning nr. 1408/71, og som har overskriften »Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, hvis familiemedlemmer er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat«, bestemmer:

»En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af en medlemsstats lovgivning, har for de af sine familiemedlemmer, der er bosiddende på en anden medlemsstats område, ret til familieydelser efter lovgivningen i førstnævnte stat, som om de pågældende var bosiddende på dennes område, jf. dog bestemmelserne i bilag VI.«

9 Artikel 76, der ligeledes findes i nævnte kapitel 7 i forordning nr. 1408/71, og som har overskriften »Prioritetsregler i tilfælde af samtidig ret til familieydelser i medfør af lovgivningen i den kompetente stat og i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor familiemedlemmerne er bosat«, bestemmer:

»1. Når der i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan udbetales familieydelser, stilles retten til familieydelser, der i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat i samme periode kan udbetales til det samme familiemedlem som følge af udøvelse af erhvervsvirksomhed, i påkommende tilfælde i overensstemmelse med artikel 73 eller 74, i bero i et omfang svarende til det beløb, der er fastsat i lovgivningen i førstnævnte medlemsstat.

2. Når der ikke er indgivet ansøgning om ydelser i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan den kompetente institution i den anden medlemsstat anvende bestemmelserne i stk. 1, som om der var blevet tilkendt ydelser i førstnævnte medlemsstat.«

10 Artikel 10 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved forordning nr. 647/2005 (herefter »forordning nr. 574/72«), med overskriften »Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til familieydelser eller børnetilskud til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende«, bestemmer:

»1)

a) Retten til familieydelser eller børnetilskud i henhold til en medlemsstats lovgivning, hvorefter erhvervelse af ret til disse ydelser eller tilskud ikke er betinget af forsikring eller af lønnet eller selvstændig beskæftigelse, suspenderes, når der i den samme periode og for det samme familiemedlem består ret til ydelser enten i henhold til en anden medlemsstats nationale lovgivning alene eller i henhold til forordningens artikel 73, 74, 77 eller 78, med indtil et beløb svarende til disse ydelser.

b) Hvis der imidlertid udøves erhvervsmæssig beskæftigelse på den første medlemsstats område:

i) af den person, der har ret til familieydelser, eller af den person, som ydelserne udbetales til, for så vidt angår de ydelser, der består ret til enten i henhold til en anden medlemsstats nationale lovgivning alene eller i henhold til forordningens artikel 73 eller 74, suspenderes dog retten til de familieydelser, der ydes enten i henhold til denne anden medlemsstats nationale lovgivning alene eller i henhold til disse artikler, med indtil et beløb svarende til de familieydelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosat. Ydelser, som udbetales af den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosat, afholdes af denne stat

[...]«

Tysk ret

11 § 62 i Einkommensteuergesetz (lov om indkomstskat, herefter »EStG«) med overskriften »Familieydelsesberettigede« bestemmer:

»Ret til børnetilskud (»Kindergeld«) til børn i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i § 63, har enhver person:

1) der har bopæl eller sædvanligt opholdssted i Forbundsrepublikken, eller

2) der hverken har bopæl eller sædvanligt opholdssted i Forbundsrepublikken, men som

a) er fuldt indkomstskattepligtig i henhold til § 1, stk. 2, eller

b) behandles som fuldt indkomstskattepligtig i henhold til § 1, stk. 3.«

12 EStG's § 65, der har overskriften »Andre ydelser til børn«, bestemmer:

»1. Børnetilskud udbetales ikke for et barn, for hvilket der oppebæres en af følgende ydelser eller ville oppebæres sådanne ydelser, såfremt der blev indgivet en ansøgning herom:

1) Ydelser til børn i henhold til den lovbestemte ulykkesforsikring eller i henhold til den lovbestemte pensionsforsikring.

2) Børneydelser, der tildeles i udlandet, og som kan sammenlignes med børnetilskud eller med en af de ydelser, der er nævnt i nr. 1).

[...]

2. Såfremt den anden ydelses bruttobeløb i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, første punktum, nr. 1), er lavere end børnetilskuddet i henhold til [EStG's] § 66, betales der børnetilskud svarende til forskelsbeløbet, såfremt dette andrager mindst 5 EUR.«

13 EStG's § 66 indeholder regler vedrørende størrelsen af ydelserne til børn og for udbetalingen heraf.

Tvisterne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

14 Waldemar Hudzinski, der er polsk statsborger, bor i Polen, hvor han arbejder som selvstændig landmand. Han er omfattet af denne medlemsstats sociale sikringsordning.

15 Fra den 20. august til den 7. december 2007 arbejdede han som sæsonarbejder i en gartnerivirksomhed i Tyskland. For året 2007 blev han efter ansøgning behandlet som fuldt indkomstskattepligtig i Tyskland.

16 Waldemar Hudzinski ansøgte i henhold til EStG's § 62 ff. om at modtage ydelser til sine to børn i form af et beløb på 154 EUR for hvert af dem for hver måned af den periode, hvor han arbejdede i Tyskland.

17 Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse afslog Waldemar Hudzinskis ansøgning og tog heller ikke klagen over afslaget til følge. Waldemar Hudzinski anlagde sag til prøvelse af afslaget på klagen, og da han ikke fik medhold, iværksatte han »revisionsappel« af førsteinstansens dom for den forelæggende ret.

18 Jaroslaw Wawrzyniak, der er polsk statsborger, bor sammen med sin hustru og deres fælles datter i Polen, hvor han også er omfattet af den sociale sikringsordning.

19 Fra februar til december 2006 arbejdede Jaroslaw Wawrzyniak som udstationeret arbejdstager i Tyskland. For 2006 var han sammen med sin hustru fuldt indkomstskattepligtig i Tyskland.

20 Jaroslaw Wawrzyniak ansøgte i henhold til EStG's § 62 ff. om at modtage børneydelser til sin datter på 154 EUR for den periode, hvor han arbejdede i Tyskland. Hans hustru var, også i denne periode, udelukkende omfattet af sygesikringsordningen i Polen. Her modtog hun, ligeledes i denne periode, en månedlig ydelse til datteren på 48 PLZ, dvs. ca. 12 EUR.

21 Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse afslog Jaroslaw Wawrzyniaks ansøgning og tog heller ikke hans klage over afslaget på hans ansøgning til følge. Jaroslaw Wawrzyniak anlagde sag til prøvelse af afslaget på klagen, og da han ikke fik medhold, iværksatte han »revisionsappel« af førsteinstansens dom for den forelæggende ret.

22 Waldemar Hudzinski og Jaroslaw Wawrzyniak har i sagen for Bundesfinanzhof gjort gældende, at det følger af dom af 20. maj 2008, Bosmann (sag C-352/06, Sml. I, s. 3827), at EStG's § 62 ff. også finder anvendelse, selv om Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af forordning nr. 1408/71 ikke er den kompetente medlemsstat i henhold til forordningens artikel 14a, nr. 1), litra a), for så vidt angår Waldemar Hudzinski, og i henhold til forordningens artikel 14, nr. 1), litra a), for så vidt angår Jaroslaw Wawrzyniak.

23 Jaroslaw Wawrzyniak har desuden gjort gældende, at hans ret til en børneydelse i Tyskland heller ikke er udelukket i medfør af EStG's § 65, stk. 1, første punktum, nr. 2), sammenholdt med § 65, stk. 2, da disse bestemmelser er i strid med EU-retten og under alle omstændigheder ikke finder anvendelse inden for det område, der er omfattet af forordning nr. 1408/71.

24 Den forelæggende ret har i denne henseende indledningsvis bemærket, at Bosmann-dommen skal forstås således, at en medlemsstat, selv om denne ikke er kompetent i henhold til artikel 13 ff. i forordning nr. 1408/71, ikke desto mindre kan tildele familieydelser til en vandrende arbejdstager i henhold til national ret.

25 Ifølge den forelæggende ret fremgår det imidlertid af den nævnte dom, at en sådan mulighed kun kan anerkendes i bestemte tilfælde.

26 For det første har en medlemsstat, der ikke er kompetent i henhold til artikel 13 ff. i forordning nr. 1408/71, kun denne mulighed, såfremt den – som det var tilfældet i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen – skal tildele en familieydelse for at undgå, at en arbejdstager lider et retstab som følge af at have udøvet retten til fri bevægelighed.

27 Dette er ikke tilfældet i hovedsagerne, eftersom Waldemar Hudzinski og Jaroslaw Wawrzyniak ikke har lidt noget retstab som følge af deres midlertidige arbejde i Tyskland.

28 I henhold til artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 er den lovgivning om social sikring, som skal anvendes på dem, nemlig ikke blevet ændret, således at de for så vidt angår den periode, hvor de havde midlertidigt arbejde i Tyskland, forblev omfattet af den polske lovgivning.

29 De har således ikke kunnet miste retten til mere fordelagtige børneydelser i henhold til tysk ret, eftersom de på intet tidspunkt har haft ret til disse ydelser.

30 For det andet adskiller de i hovedsagen omhandlede situationer sig ifølge den forelæggende ret i en anden væsentlig henseende fra situationen i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen. I modsætning til, hvad der var tilfældet i sidstnævnte sag, er Forbundsrepublikken Tyskland i hovedsagerne nemlig ikke børnenes bopælsmedlemsstat. Hermed opstår spørgsmålet, om denne omstændighed udgør endnu et forhold, som begrænser den ikke-kompetente medlemsstats mulighed for at tildele familieydelser til en vandrende arbejdstager.

31 For det tredje opstår ifølge den forelæggende ret spørgsmålet, om denne mulighed ikke bør begrænses til situationer, hvor der ikke foreligger nogen ret til sammenlignelige familieydelser i henhold til lovgivningen i den kompetente medlemsstat, således som det var tilfældet i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen, men i modsætning til, hvad der er tilfældet i hovedsagerne, hvor arbejdstagerne modtager sådanne ydelser i den kompetente medlemsstat.

32 Hvis den ikke-kompetente medlemsstat i tilfælde som de i hovedsagerne omhandlede, i modsætning til den forelæggende rets opfattelse, har en mulighed for at tildele familieydelser, selv om disse tilfælde fundamentalt adskiller sig fra tilfældet i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen, opstår spørgsmålet, om EU-retten og navnlig traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed og princippet om forbud mod forskelsbehandling er til hinder for en regel som den, der følger af EStG's § 65, hvorefter børneydelser udelukkende tildeles, såfremt den berørte ikke har ret til sammenlignelige ydelser i den kompetente medlemsstat.

33 Den forelæggende ret har endelig anført, at såfremt dette spørgsmål i strid med dens opfattelse også skal besvares bekræftende, opstår ydermere spørgsmålet om, hvordan den kumulation af rettigheder, som herved opstår, skal håndteres.

34 Under disse omstændigheder har Bundesfinanzhof i sag C-611/10 besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at den fratager den ikke-kompetente medlemsstat muligheden for i henhold til sin nationale lovgivning at tildele familieydelser til en arbejdstager, der midlertidigt er beskæftiget på dens område, i hvert fald når hverken arbejdstageren selv eller hans børn er bosat i den ikke-kompetente stat eller normalt opholder sig der?«

35 I sag C-612/10 har Bundesfinanzhof besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at den medlemsstat, i hvilken en arbejdstager er udstationeret, når denne stat hverken er kompetent i henhold til den nævnte bestemmelse eller er bopælsstat for arbejdstagerens børn, under alle omstændigheder ikke har beføjelse til at udbetale familieydelser til den udstationerede arbejdstager, når arbejdstageren ikke lider noget retstab som følge af sin udstationering?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at den ikke-kompetente medlemsstat, i hvilken en arbejdstager er udstationeret, under alle omstændigheder kun har beføjelse til at udbetale familieydelser, når det er påvist, at der ikke er ret til lignende familieydelser i den anden medlemsstat?

3) Såfremt dette spørgsmål også besvares benægtende:

Er […] EU-retlige forskrifter til hinder for en national retsforskrift som [EStG's] § 65 […], hvorefter der ikke er ret til familieydelser, hvis en lignende ydelse skal eller skulle betales i et andet land, såfremt der blev indgivet en begæring herom?

4) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

Hvordan skal den kumulation af rettigheder i den kompetente stat, der samtidig er børnenes bopælsstat, og rettigheder i den ikke-kompetente stat, der heller ikke er børnenes bopælsstat, som i så fald opstår, håndteres?«

36 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. februar 2011 er sagerne C-611/10 og C-612/10 blevet forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det eneste spørgsmål i sag C-611/10 og de to første spørgsmål i sag C-612/10

37 Med det eneste spørgsmål i sag C-611/10 og de to første spørgsmål i sag C-612/10, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat, der ikke er udpeget som kompetent medlemsstat i medfør af disse bestemmelser, i henhold til national ret tildeler børneydelser til en vandrende arbejdstager, der udfører et midlertidigt

arbejde på dens område, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, herunder når det for det første er fastslået, at den berørte arbejdstager ikke har lidt noget retstab som følge af at have udøvet retten til fri bevægelighed, idet den pågældende har bevaret retten til familieydelser af samme art i den kompetente medlemsstat, og for det andet, at hverken arbejdstageren eller det barn, for hvilket der gøres krav på denne ydelse, har deres sædvanlige opholdssted på den medlemsstats område, hvor det midlertidige arbejde er blevet udført.

38 Det skal i denne forbindelse fastslås, at spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes på situationen for sagsøgerne i hovedsagen for så vidt angår deres ret til familieydelser, som den forelæggende ret med rette har anført, afgøres i henhold til artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71.

39 Det er således ubestridt, at Jaroslaw Wawrzyniak i den periode på under ét år, hvor han var udsendt til Tyskland, i henhold til artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 fortsat var omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område det selskab, som han normalt arbejder for, har sit hjemsted, dvs. den polske lovgivning.

40 Det er ligeledes ubestridt, at Waldemar Hudzinski i den periode på under ét år, hvor han var erhvervsmæssigt beskæftiget i Tyskland, i henhold til artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 forblev undergivet lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han normalt har selvstændig beskæftigelse, dvs. den polske lovgivning.

41 Det skal herved bemærkes, at ifølge fast retspraksis tilsigter bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, som fastsætter, hvilken lovgivning der skal anvendes på arbejdstagere, der flytter inden for Den Europæiske Union, bl.a., at de berørte i princippet er omfattet af den sociale sikringsordning i en enkelt medlemsstat, således at samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger og de vanskeligheder, som kan opstå som følge heraf, undgås. Dette princip kommer navnlig til udtryk i denne forordnings artikel 13, stk. 1 (jf. bl.a. dom af 14.10.2010, sag C-16/09, Schwemmer, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

42 Da artikel 48 TEUF foreskriver en koordinering og ikke en harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger, er bestemmelsen endvidere ikke til hinder for, at de sociale sikringsordninger i de forskellige medlemsstater indeholder forskellige materielle og formelle regler, og at medlemmernes rettigheder følgelig er forskellige, idet den enkelte medlemsstat fortsat under iagttagelse af EU-retten har kompetence til at fastsætte betingelserne for tildeling af ydelser i henhold til en social sikringsordning (jf. bl.a. dom af 30.6.2011, sag C-388/09, da Silva Martins, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

43 Inden for disse rammer kan den primære EU-ret ikke garantere den forsikrede person, at en flytning til en anden medlemsstat har neutrale virkninger for den sociale sikring. Således kan i givet fald anvendelsen i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 af en national lovgivning, der er mindre fordelagtig hvad angår sociale sikringsydelser, i princippet være forenelig med kravene i den primære EU-ret på området for personers frie bevægelighed (jf. analogt da Silva Martins-dommen, præmis 72).

44 Det følger af disse principper, at sagsøgerne i hovedsagen, som er flyttet fra en medlemsstat til en anden – i dette tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland – med henblik på dér at udføre et arbejde, i princippet kun har ret til de familieydelser, der er fastsat i lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, som i medfør af forordning nr. 1408/71 er den eneste anvendelige lovgivning, også selv om disse ydelser, som det er tilfældet her, er mindre fordelagtige end de ydelser af samme art, som er foreskrevet i den tyske lovgivning.

45 Selv om de tyske myndigheder dermed ikke i medfør af EU-retten er forpligtede til at tildele den i hovedsagen omhandlede børneydelse, opstår imidlertid spørgsmålet, om EU-retten er til hinder for, at der kan tildeles en sådan ydelse, så meget desto mere som det – som det fremgår af de for Domstolen

fremlagte sagsakter – synes at fremgå, at sagsøgerne i hovedsagen i henhold til tysk lovgivning kan modtage en sådan ydelse alene af den grund, at de er fuldt indkomstskattepligtige eller behandles som sådanne, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

46 Som Domstolen bemærkede i Bosmann-dommens præmis 29, skal bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 i denne forbindelse fortolkes i lyset af artikel 48 TEUF, som har til formål at lette arbejdstagernes frie bevægelighed og bl.a. indebærer, at vandrende arbejdstagere hverken må miste retten til sociale ydelser eller tåle en nedsættelse af størrelsen af disse, fordi de har udnyttet den ret til fri bevægelighed, som tilkommer dem i henhold til traktaten.

47 I samme doms præmis 30 bemærkede Domstolen endvidere, at det fremgår af første betragtning til forordning nr. 1408/71, at de regler om koordinering af de enkelte medlemsstaters lovgivning om social sikring, som opstilles i forordningen, indgår som led i den frie bevægelighed for personer og således skal bidrage til en forbedring af arbejdstagernes levestandard og beskæftigelsesvilkår.

48 I lyset af disse forhold fastslog Domstolen i Bosmann-dommens præmis 31, at bopælsmedlemsstaten under omstændigheder som dem, der forelå i den sag, der gav anledning til denne dom, ikke kan fratages muligheden for at tildele familieydelse til personer, som er bosat på dens område. Hvis en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, i henhold til artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 er omfattet af denne stats lovgivning, selv om den pågældende er bosat på en anden medlemsstats område, forholder det sig ikke desto mindre således, at det med forordningen ikke tilsigtes at hindre bopælsmedlemsstaten i at tildele familieydelser til en sådan person efter dens nationale lovgivning.

49 Domstolen tilføjede i samme doms præmis 32, at det i denne doms præmis 41 nævnte princip om, at det alene er den lovgivning, der er udpeget i medfør af bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, der skal anvendes, ikke kan tjene som grundlag for at hindre, at en medlemsstat, som ikke er den kompetente medlemsstat, og som ikke betinger retten til en familieydelse af beskæftigelse eller forsikring, kan tildele en sådan ydelse til en arbejdstager, der er bosat på dens område, når muligheden for at tildele ydelsen faktisk er mulig efter medlemsstatens nationale lovgivning.

50 I de foreliggende sager ønsker den forelæggende ret oplyst, om den således anerkendte mulighed for, at en medlemsstat, der ikke er den kompetente stat i henhold til bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, under omstændigheder som de i Bosmann-sagen omhandlede kan tildele en familieydelse til en person, som er bosiddende på dens område, ligeledes skal indrømmes i situationer som dem, der foreligger i hovedsagerne, selv om disse i flere henseender adskiller sig fra den situation, der forelå i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen.

51 Hvad for det første angår relevansen af den omstændighed, at sagsøgerne i hovedsagen hverken har mistet retten til sociale sikringsydelser eller tålt en nedsættelse af størrelsen af disse, fordi de har udøvet deres ret til fri bevægelighed, eftersom de har bevaret retten til familieydelser i den kompetente medlemsstat, kan denne omstændighed ikke i sig selv bevirke, at det er udelukket, at en ikke-kompetent medlemsstat har mulighed for at tildele sådanne ydelser.

52 Selv om Domstolen i Bosmann-dommens præmis 29 bemærkede, at vandrende arbejdstagere hverken må miste retten til sociale ydelser eller tåle en nedsættelse af størrelsen heraf, fordi de har udnyttet den ret til fri bevægelighed, som tilkommer dem i henhold til traktaten, er denne bemærkning udtrykkeligt formuleret som et eksempel på de konsekvenser, som artikel 48 TEUF og formålet med denne bestemmelse kan have for fortolkningen af forordning nr. 1408/71.

53 Denne bemærkning, som skal forstås i lyset af de særlige omstændigheder i den sag, der gav anledning til denne dom, er af sekundær betydning i forhold til det princip, som Domstolen forinden havde henvist til i samme præmis i samme dom, og som er fastslået i retspraksis, hvorefter bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes i lyset af formålet med artikel 48 TEUF, som er at medvirke til gennemførelsen af den størst mulige grad af fri bevægelighed for vandrende arbejdstagere (jf. bl.a. da Silva Martins-dommen, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).

54 Det skal i denne forbindelse ligeledes bemærkes, at det fremgår af første betragtning til forordning nr. 1408/71, at formålet hermed er at bidrage til en forbedring af vandrende arbejdstageres levestandard og beskæftigelsesvilkår.

55 Domstolen har i denne sammenhæng fastslået, at det både ville falde uden for formålet med forordning nr. 1408/71 og uden for formålene med og rammerne af artikel 48 TEUF at fortolke forordning nr. 1408/71 således, at den forbyder, at en medlemsstat yder arbejdstagere og deres familie en social beskyttelse, som er mere omfattende end den, der følger af anvendelsen af forordningen (dom af 16.7.2009, sag C-208/07, von Chamier-Glisczinski, Sml. I, s. 6095, præmis 56).

56 EU-lovgivningens regler om koordinering af de nationale lovgivninger om social sikring skal nemlig, navnlig i betragtning af de formål, der forfølges med dem – med forbehold af udtrykkeligt fastsatte undtagelser, der er i overensstemmelse med disse formål – anvendes således, at de ikke fratager en vandrende arbejdstager eller dennes pårørende ydelser, der alene ydes i henhold til lovgivningen i en medlemsstat (jf. bl.a. da Silva Martins-dommen, præmis 75).

57 På baggrund heraf skal det fastslås, at en fortolkning af artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71, som gør det muligt for en medlemsstat at tildele familieydelser i en situation som den i hovedsagen omhandlede – hvor den vandrende arbejdstager hverken har mistet retten til sociale ydelser eller tålt en nedsættelse af størrelsen af disse som følge af at have udøvet retten til fri bevægelighed, idet den pågældende har bevaret sin ret til familieydelser af samme art i den kompetente medlemsstat – ikke kan udelukkes, da den vil kunne bidrage til en forbedring af vandrende arbejdstageres levestandard og beskæftigelsesvilkår ved at yde dem en mere omfattende social beskyttelse end den, der følger af anvendelsen af denne forordning, og dermed tjener formålet med disse bestemmelser, som er at lette arbejdskraftens frie bevægelighed.

58 Hvad for det andet angår henvisningerne i Bosmann-dommen til den vandrende arbejdstagers bopæl på den ikke-kompetente medlemsstats område, hvor der er ansøgt om familieydelsen, kan disse forklares med den omstændighed, at sagsøgeren i hovedsagen i den sag, der gav anledning til nævnte dom, alene havde ret til denne ydelse i henhold til EStG's § 62, stk. 1, fordi hun havde bopæl i denne medlemsstat, mens denne bestemmelse ikke opstiller betingelser vedrørende beskæftigelse eller forsikring for retten til denne ydelse.

59 Der er således tale om henvisninger til grundlaget for retten til den omhandlede familieydelse i den berørte medlemsstats nationale lovgivning, og særligt det heri omhandlede tilknytningsmoment vedrørende bopæl.

60 I henhold til EStG's § 62, stk. 1, har imidlertid tillige enhver person, der, selv om vedkommende hverken har bopæl eller sædvanligt opholdssted i Forbundsrepublikken Tyskland, er fuldt indkomstskattepligtig eller behandles som sådan, ret til børneydelser.

61 Det er dette sidstnævnte tilknytningsmoment, som er genstand for hovedsagerne.

62 For så vidt som de to tilknytningsmomenter, som er angivet i EStG's § 62, stk. 1, efter national ret som sådanne giver ret til den omhandlede børneydelse – hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve – kan henvisningen i Bosmann-dommen til den vandrende arbejdstagers bopæl som tilknytningsmoment ikke indebære, at en medlemsstat, som ikke er den kompetente stat i henhold til bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, kun kan tildele en familieydelse, såfremt retten hertil påberåbes på grundlag af dette tilknytningsmoment, og at tildelingen af denne ydelse derimod skulle være udelukket i en situation, hvor det er det alternative tilknytningsmoment, der finder anvendelse.

63 I denne sammenhæng ønsker den forelæggende ret ligeledes oplyst, om det er relevant, at barnet i de i hovedsagerne omhandlede situationer i modsætning til den situation, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen, ikke bor på den ikke-kompetente medlemsstats område, hvor der gøres krav på en ydelse til dette barn.

64 Det skal i denne forbindelse fastslås, at Domstolen i Bosmann-dommen ikke henviste til, at der i den omhandlede situation forelå et sådant tilknytningsmoment i forhold til den ikke-kompetente medlemsstats område, som begrundelse for sin konklusion om, at denne stat har mulighed for at tildele familieydelser.

65 Det skal endelig fastslås, at i en situation som den, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til Bosmann-dommen, udgjorde de omstændigheder, at den vandrende arbejdstager såvel som barnet havde bopæl på den ikke-kompetente medlemsstats område, præcise og nære tilknytningsmomenter, navnlig henset til arten af den omhandlede ydelse.

66 I hovedsagerne består de omhandlede situationers tilknytning til den ikke-kompetente medlemsstats område, hvor der gøres krav på familieydelser, i den omstændighed, at arbejdstageren er fuldt skattepligtig af indtægten af det midlertidige arbejde, han har udført i denne medlemsstat. En sådan tilknytning er baseret på et præcist kriterium og kan anses for en tilstrækkeligt nær tilknytning, også i betragtning af, at den krævede familieydelse finansieres af skatteindtægter.

67 I betragtning heraf synes tildeling i de i hovedsagerne omhandlede situationer af denne ydelse, som ikke er undergivet betingelser vedrørende beskæftigelse eller forsikring, ikke egnet til uforholdsmæssigt at påvirke forudsigeligheden og den effektive anvendelse af koordineringsbestemmelserne i forordning nr. 1408/71, som er retssikkerhedskrav, der også beskytter vandrende arbejdstageres interesser, og hvortil i øvrigt hører det i denne doms præmis 41 nævnte princip om, at det principielt udelukkende er lovgivningen i den medlemsstat, der er udpeget som den kompetente stat efter disse regler, der finder anvendelse.

68 Det eneste spørgsmål i sag C-611/10 og de to første spørgsmål i sag C-612/10 skal derfor besvares med, at artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat, der ikke er udpeget som kompetent medlemsstat i medfør af disse bestemmelser, i henhold til national ret tildeler børneydelser til en vandrende arbejdstager, der udfører et midlertidigt arbejde på dens område, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, herunder når det for det første er fastslået, at den berørte arbejdstager ikke har lidt noget retstab som følge af at have udøvet retten til fri bevægelighed, idet den pågældende har bevaret retten til familieydelser af samme art i den kompetente medlemsstat, og for det andet, at hverken arbejdstageren eller det barn, for hvilket der gøres krav på denne ydelse, har deres sædvanlige opholdssted på den medlemsstats område, hvor det midlertidige arbejde er blevet udført.

Det tredje og fjerde spørgsmål i sag C-612/10

69 Med det tredje og fjerde spørgsmål i sag C-612/10, som behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om EU-retten, navnlig antikumulationsreglerne i artikel 76 i forordning nr. 1408/71, artikel 10 i forordning nr. 547/72, traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed og princippet om forbud mod forskelsbehandling, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at der i en situation som den i hovedsagen omhandlede anvendes en national retsregel som den, der følger af EStG's § 65, som udelukker retten til børneydelser, hvis der i en anden stat skal eller efter ansøgning ville skulle udbetales en sammenlignelig ydelse.

70 Henset til, at artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71 – som det fremgår af gennemgangen af de to første spørgsmål i sag C-612/10 – skal fortolkes således, at Forbundsrepublikken Tyskland, som ikke er den kompetente stat i henhold til denne bestemmelse, i en situation som den i hovedsagen omhandlede har mulighed for – men ikke nogen forpligtelse til – at tildele børneydelser i henhold til national ret til en udstationeret arbejdstager, der udfører et midlertidigt arbejde på dens område, skal denne medlemsstat, som anført af den forelæggende ret, i princippet også kunne afgøre, om og i givet fald hvordan den vil tage hensyn til, at der foreligger en ret til en sammenlignelig ydelse i den medlemsstat, som er kompetent i henhold til denne bestemmelse, i dette tilfælde Republikken Polen.

71 Hvis lovgivningen i en ikke-kompetent medlemsstat i en situation som den i hovedsagen omhandlede foreskriver en ret til en familieydelse, som giver den vandrende arbejdstager en yderligere social beskyttelse, fordi denne har været fuldt indkomstskattepligtig i denne medlemsstat eller er blevet behandlet som sådan i denne medlemsstat med hensyn til den periode, hvor den pågældende har arbejdet dér, kan eventuelle antikumulationsregler i denne lovgivning, som dem, der følger af EStG's § 65, ikke finde anvendelse, hvis det fastslås, at denne anvendelse er i strid med EU-retten.

72 I Schwemmer-dommen, som sagsøgerne i hovedsagerne har henvist til, fastslog Domstolen, at antikumulationsreglen i artikel 10 i forordning nr. 574/72 i den i hovedsagen omhandlede situation skulle fortolkes således, at retten til børneydelser efter tysk ret ikke kunne suspenderes delvist i medfør af EStG's § 65, stk. 1, med et beløb svarende til det, der kunne være blevet udbetalt i Schweiz.

73 Det skal imidlertid fastslås, at den i det foreliggende tilfælde omhandlede situation hverken er omfattet af denne antikumulationsregel eller i øvrigt af antikumulationsreglen i artikel 76 i forordning nr. 1408/71, eftersom der ikke er tale om en kumulation af de rettigheder, som er foreskrevet i lovgivningen i det berørte barns bopælsmedlemsstat, og de rettigheder, der følger af lovgivningen i beskæftigelsesmedlemsstaten, som i henhold til nævnte forordning er udpeget som kompetent stat (jf. i denne retning Bosmann-dommen, præmis 24, og Schwemmer-dommen præmis 43 og 51).

74 I hovedsagen er Republikken Polen således både det berørte barns bopælsmedlemsstat og den udsendte arbejdstagers beskæftigelsesmedlemsstat samt udpeget som kompetent medlemsstat i henhold til artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71, nemlig den medlemsstat, på hvis område den virksomhed, til hvilken han normalt er knyttet, har sit hjemsted.

75 Heraf følger, at antikumulationsreglerne i artikel 76 i forordning nr. 1408/71 og artikel 10 i forordning nr. 574/72 ikke kan være til hinder for, at retten til en børneydelse i det foreliggende tilfælde er udelukket i henhold til en national antikumulationsregel som den, der følger af EStG's § 65.

76 Anvendelse af en sådan antikumulationsregel i henhold til national ret i en sag som den i hovedsagen omhandlede, der – som det fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter – synes at indebære, ikke at der sker en nedsættelse af ydelsens størrelse med et beløb svarende til en sammenlignelig ydelse, som oppebæres i en anden medlemsstat, men at ydelsen slet ikke tildeles, vil imidlertid kunne udgøre en betydelig ulempe, som reelt rammer et betydeligt større antal vandrende arbejdstagere end fastboende arbejdstagere, som har haft hele deres beskæftigelse i den berørte medlemsstat, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

77 Det er nemlig først og fremmest vandrende arbejdstagere, som vil kunne modtage sammenlignelige ydelser, som i øvrigt størrelsesmæssigt vil kunne variere betydeligt, i en anden medlemsstat, navnlig i deres oprindelsesmedlemsstat.

78 En sådan ulempe forekommer så meget desto mindre begrundet, som den i hovedsagen omhandlede ydelse finansieres af skatteindtægter, og sagsøgeren i hovedsagen efter den omhandlede nationale lovgivning er berettiget til denne ydelse, fordi han har været fuldt indkomstskattepligtig i Tyskland.

79 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at det formål, der forfølges med artikel 45 TEUF og 48 TEUF, ikke ville blive nået, hvis vandrende arbejdstagere ved at udøve deres ret til fri bevægelighed skulle miste de sociale fordele, som sikres dem ved en medlemsstats lovgivning (jf. i denne retning da Silva Martins-dommen, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

80 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at artikel 45 TEUF – 48 TEUF samt forordning nr. 1408/71, der er vedtaget til gennemførelse heraf, bl.a. har til formål at undgå, at en arbejdstager, der har benyttet sin ret til fri bevægelighed, uden saglig begrundelse behandles ringere end en arbejdstager, der har tilbragt hele sit arbejdsliv i én og samme medlemsstat (jf. i denne retning da Silva Martins-dommen, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

81 Den ulempe, der er nævnt i denne doms præmis 76, er derfor – uanset om den kan forklares med forskellene i medlemsstaternes lovgivninger om social sikring, som stadig forekommer til trods for EU-rettens koordineringsregler – i strid med kravene i den primære EU-ret på området for arbejdskraftens frie bevægelighed (jf. bl.a. analogt da Silva Martins-dommen, præmis 72 og 73 og den deri nævnte retspraksis).

82 Denne konklusion anfægtes ikke af formålet med artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71, der ifølge Domstolens praksis, og som anført af den forlæggende ret, er at fremme den frie udveksling af tjenesteydelser ved at det undgås, at en virksomhed med hjemsted på en medlemsstats område bliver forpligtet til at tilmelde sine arbejdstagere, som normalt er underkastet denne stats socialsikringslovgivning, til socialsikringsordningen i en anden medlemsstat, hvortil de udsendes for at udføre kortvarige arbejder, idet dette ville vanskeliggøre denne virksomheds udøvelse af denne grundlæggende frihed (jf. i denne retning bl.a. dom af 10.2.2000, sag C-202/97, FTS, Sml. I, s. 883, præmis 28 og 29).

83 Det skal i denne henseende fastslås, at det med udelukkelsen af retten til børneydelsen som følge af, at der i den i hovedsagen omhandlede situation anvendes en national antikumulationsregel som den, der følger af EStG's § 65, ikke tilsigtes at undgå de omkostninger og administrative vanskeligheder, som en ændring med hensyn til, hvilken national lovgivning der skal anvendes, kan medføre for virksomheder fra andre medlemsstater, der udsender deres ansatte til Tyskland.

84 Det er nemlig ubestridt, at den i hovedsagen omhandlede ydelse tildeles, uden at de virksomheder, som disse arbejdstagere er knyttet til, er forpligtede til at bidrage til finansieringen af denne ydelse, og uden at de skal opfylde nogen administrative formaliteter i denne sammenhæng.

85 Det tredje og fjerde spørgsmål i sag C-612/10 skal dermed besvares med, at traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed skal fortolkes således, at de er til hinder for, at der i en situation som den i hovedsagen omhandlede anvendes en national retsregel som den, der følger af EStG's § 65, for så vidt som den ikke indebærer en nedsættelse af ydelsens størrelse med et beløb svarende til en sammenlignelig ydelse, som oppebæres i en anden medlemsstat, men udelukker tildeling af ydelsen.

Sagens omkostninger

86 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) **Artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat, der ikke er udpeget som kompetent medlemsstat i medfør af disse bestemmelser, i henhold til national ret tildeler børneydelser til en vandrende arbejdstager, der udfører et midlertidigt arbejde på dens område, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, herunder når det for det første er fastslået, at den berørte arbejdstager ikke har lidt noget retstab som følge af at have udøvet retten til fri bevægelighed, idet den pågældende har bevaret retten til familieydelser af samme art i den kompetente medlemsstat, og for det andet, at hverken arbejdstageren eller det barn, for hvilket der gøres krav på denne ydelse, har deres sædvanlige opholdssted på den medlemsstats område, hvor det midlertidige arbejde er blevet udført.**

2) EUF-traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed skal fortolkes således, at de er til hinder for, at der i en situation som den i hovedsagen omhandlede anvendes en national retsregel som den, der følger af § 65 i Einkommensteuergesetz (lov om indkomstskat), for så vidt som den ikke indebærer en nedsættelse af ydelsens størrelse med et beløb svarende til en sammenlignelig ydelse, som oppebæres i en anden medlemsstat, men udelukker tildeling af ydelsen.

Underskrifter